

Hoofdstuk 1

Elvis

‘En we noemen haar Elvis.’

Met veel bravoure zet mijn vader de schaar erin, de taaie streng geeft weerstand.

‘Het lijkt verdomme wel een ankertouw.’

De schaar krijgt een duwtje, en dan ben ik verlost van mijn moeder.

Mijn vader is mijn aanjager, hoog boven zijn hoofd scheer ik langs tl-buizen, de platen van een systeemplafond, het minuscule patroon erin. De grauwe grijphanden van de vroedvrouw gebieden hem voorzichtig te doen.

‘Hoezo voorzichtig? Wie behoedzaam is, metselt het pad der heldendaden dicht!’

Drie verpleegkundigen tippelen nerveus om ons heen, uit angst de los gespatte lichaamsdelen van een levenloze baby bij elkaar te moeten veggen. Een paar minuten later land ik op de boezem van mijn moeder. Haar neus graaft zich in mijn nek en onderzoekt mijn vlees, ik zet het op een krijsen. Korzelig geeft ze mij weg, haar borst veegt ze af met een papieren servet. In een plasje koffie op het tafeltje ernaast ligt een half afgekloven kroket, door een likje mosterd vermengd tot een bruine brij.

In de zwierende handen van mijn vader trek ik steeds grotere lijnen, langs de ramen waar het zonlicht naar binnen valt en het ziekenhuisgordijn dat mijn moeder scheidt van de rest van de wereld.

‘Doe niet zo wild, straks valt het.’

‘Het, zeg jij nou “het?”’, hét heeft een naam!’ dondert het door de ruimte.

Ik ben een ding en kijk neer op mijn moeder. Haar lichaam doet vreemd, het rolt op de linkerzij, als een blinde onderzoekt ze de tafel. Ze zucht, trekt zich naar voren, haar vingers worstelen in de koffieplas. Ze neemt de beslissing, de kroket wordt in zijn korst gegrepen en direct vermalen in haar mond. Kokhalzend komt de bonk krokettenpap vanachter de tong naar voren, ze spuugt de prut uit in de punt van het witte laken en rolt het tot een bal.

‘U ziet een beetje bleek, neemt u wat rust, mevrouw Smit.’

Zodra de witte jas het gordijn sluit, begint er een licht gesnik. Uit protest gooi ik mijn longen los. Die huilebalk kan mijn moeder niet zijn, een vreetzak die schaamteloos een koude verbrijzelde kroket in een ziekenhuisbed verstopt? Mijn gekrijs overstemt het zachte gehuil.

'Een keel als een sirene.' De witte jas davert de gang op. En zo begint mijn leven avontuurlijk met mijn vader, hij is de basis van mijn bestaan.

Mijn ouders kunnen het niet eens worden over de naam van hun kind.

'Laten we beginnen met de a.'

'Aaf, Arie, Ann, Amy.'

Ze komen niet verder dan de d.

'Dakar, Dana, Dobbel, Decker.'

'Dat zien we wel als het er eenmaal is.'

Mijn moeder stemt in en ze laten het lot beslissen. Uit het radiootje van het bevallingskoffertje klinkt alle uren van puffen muziek. De wenende gitaren van Jimi Hendrix jagen mij de nauwe tunnel uit en uitgerekend op het moment dat ik voor het eerst daglicht aanschouw, klinken de opzweepende tonen van 'Jailhouse Rock'. Mijn lot ligt in handen van mijn ouders maar het universum is onvoorspelbaar. Alleen het onmogelijk denkbare kan mij nog redden, misschien overstemt mijn kribben het liedje, valt de stroom uit en stopt de radio, of schakelt het gehoor van beiden uit door een voor de geneeskunde onverklaarbare reden. Het is te laat. De melodie dendert de kamer binnen, mijn vader gooit zich op de grond en kust de vloer, 'Elvis!' Het rode zeil betast zijn lippen, de gele spikkeltjes prikken in zijn ogen.

'Ze heet Elvis!'

'Nee, nee, néé, Bart, dat kun je een kind niet aandoen, het is een meisje, hoor je me, een meisje!'

In zijn poging de gehele vloer te omarmen, raakt zijn arm een poot van het bed en zijn andere een voet van een voorbijganger in een witte schoen.

'Meneer, u kunt een bacteriële infectie oplopen, ik verzoek u om op te staan en uw handen te wassen daar verderop bij de waterkraan, links de gang op, rechts bij de balie de trap af.' Zodra de witte jas uit zicht is, beslist mijn vader. Hij draait aan de volumeknop en tilt van blijdschap een passerende verpleegster op die, zoef, zo onder zijn benen door, de gang op glijdt.